FENOMEN INEXPLICABIL DE VIOLARE

VAL ANTIM

— Stai! strigă poruncitor Halm Stacripp. Nu mişca!

Trebuie să strige, altfel nu l-aş putea auzi în atmosfera statică, densă şi toridă a micii noastre planete care continuă să sfideze legile universului de exact 127 de zile – socotite ca şi cum ar fi existat – când s-a oprit din rotaţia în jurul propriului ax.

Îmi vine greu să mă trezesc din stupoare auzind pe cineva, la numai câţiva metri de mine, somându-mă.

„Să fie o nouă formă de halucinaţie?” presupun, fără să fiu convins. „Nu se potriveşte. Cu doar o clipă mai înainte eram singur, întins pe spate, după ce scormonisem cu râvnă nisipul plajei pentru a ajunge la stratul umed şi răcoros de dedesubt.”

Acum, în locul nisipului fin simt un pământ arid, crăpat şi scorţos. Îmi pătrunde adânc în tălpile goale. Mă dor. Poate şi sângerează.

Realizez – dar fără să-mi dau seama şi ce anume s-a petrecut, nici în ce fel – că mă aflu în afara teritoriului meu, mai mult ca sigur în cel al lui Halm Stacripp, altfel cum să-mi explic somaţia lui? Constat că arşiţa pustiitoare dogorăşte la fel de nemilos ca în lumea mea, ceea ce mă duce cu gândul că doar aerul este pretutindeni la fel de torid şi dens, că numai stratul de atmosferă reţinut de Tehnicienii KSEN prin bariera de securitate este unic.

Treptat, aerul captiv, dilatat de expunerea permanentă la razele astrului, a devenit insuportabil. Efectele s-au resimţit concomitent, concretizate în în senzaţii stranii, asemenea ingerării de substanţe halucinogene.

Imediat s-au format şi lumile personale, după toate

probabilităţile proiecţii reale ale inconştientului fiecăruia, lumi distincte, foarte precis delimitate în spaţiu, unde nimeni nu poate pătrunde şi de unde nici nu se poate pleca.

Dacă stai să le gândeşti bine, unii poate că şi le-au dorit, alţii, dimpotrivă. N-ai de unde să ştii: lumile virtuale oferite de inforeţeaua planetară, mai ales cele private, aveau şi ele farmecul lor...

De 127 de zile, cronometrate ca şi cum s-ar fi scurs în mod firesc, universul acesta a dispărut.

Analizorii KSEN au explicat fenomenul prin observaţia de bun simţ că planetele mici şi repezi sunt asemenea unor fiinţe: resimt handicapul taliei lor: „TRĂIESC ÎNTR-O CONTINUĂ STARE DE TENSIUNE ŞI DE ALERTĂ, SE SIMT ÎN PERICOL, FRICA LE DOMINĂ ŞI LE ÎMPINGE LA REACŢII IMPREVIZIBILE."

„COMPORTAMENTUL LOR ESTE SIMILAR CU CEL AL ANIMALELOR" detalia comunicatul transmis înaintea realizării barierei de protecţie, singurul şi ultimul de atunci. „CÂND ADULMECĂ PERICOLUL ŞI SE SIMT ŢINTA UNUI PRĂDĂTOR, ÎN LOC SĂ ÎNCERCE SĂ SCAPE FUGIND, ELE RĂMÂN ÎNTR-O TOTALĂ NEMIŞCARE, CA ŞI CUM AR FI LIPSITE DE VIAŢĂ. ÎŞI PROVOACĂ, PRACTIC, O STAZĂ. ACEASTA SE MENŢINE ATÂT CÂT ESTE NECESAR: *PÂNĂ TRECE PERICOLUL."*

N-am aflat pe parcursul întregii stagnări, în ce consta acest pericol.

Am resimţit însă din plin consecinţele opririi din rotaţie, pentru că aceasta s-a produs tocmai când partea continentală se afla înspre astru. De aici provin şi căldura toridă şi aerul dens şi static unde, mai adineauri, Halm Stacripp m-a somat.

Îl ascult şi mă opresc.

În acelaşi moment, o mâncărime insuportabilă pe şira spinării mă supune unui supliciu căruia nu-i rezist. Duc mâna la spate. Simt o nevoie acută să mă scarpin. Poate

numai să mă şterg. Ştiu că broboanele de sudoare ies prin porii dilataţi ai pielii capului şi se preling pe firele de păr. Când una din ele ajunge să se desprindă, alunecă încet pe spate. Deşi căldură este pustiitoare, transpiraţia fiind prea deasă, arşiţa nu ajunge să o evapore înainte de-a fi coborât până la şolduri. Traiectoria ei pe şira spinării se transformă într-un furnicar permanent şi cleios. Acţionează la nivelul simţurilor, aşa că este imposibil să te stăpâneşti. N-ai de ales: trebuie să te scarpini!

După atâta vreme, deprinsesem bunul obicei să o fac cu mişcări repezi. E mult mai eficace. Sunt conştient că cineva care m-ar vedea în momentele acelea ar avea impresia că acţionez într-un mod bizar şi că atitudinea mea e foarte asemănătoare celei canine. Eu folosesc însă membrele anterioare, nu cele posterioare, iar acest detaliu îi poate părea ciudat virtualului privitor pentru că imaginea pe care i-o ofer nu se potriveşte întrutotul cu cealaltă, aflată în memoria lui şi asociată comportamentului patruped.

Dilema rămâne însă a lui, nu a mea. Eu simt din plin senzaţia de uşurare.

Mişcările îmi sunt atât de repezi, încât ar trebui să treacă neobservate. Doar când aud din nou somaţia lui Halm Sacripp îmi dau seama că, nerezistând tentaţiei, omisesem pericolul pentru care am fost avertizat. Omisesem şi faptul că el este un vânător, iar un vânător trebuie să fie ager.

„Mai ager decât prada. De asta depinde viaţa lui”, îmi spun. Paradoxal, eu mă gândesc la el, iar în joc e propria-mi viaţă.

— Nu te mai mişca! repetă sever, în timp ce ia arma de pe umăr şi ţinteşte.

Văd ţeava îndreptată spre mine, la nivelul inimii, dar sunt conştient că aerul static deformează imaginea şi deduc că, de fapt, ţinta se află la câţiva metri în partea stângă. Întorc rapid capul în direcţia bănuită. Privesc atent. Încordarea îmi provoacă dureri numai în tâmple.

Între ele, mintea mi se înfierbântă şi examinează pământul tern, crăpat de arşiţă, care se întinde până la orizont. Nu văd nimic altceva.

— Ce te-a apucat? strig, la rândul meu, pentru că nici el nu mă poate auzi altfel.

— E o ibuvă gigantică lângă tufişul din stânjga ta. Te pândeşte!

Înţeleg sensul cuvintelor lui, dar nu simt nici un pericol.

— Măcar e una carnivoră? întreb zeflemitor.

— Vei simţi când va muşca din tine, răspunde ca şi cum ar rumega.

Atunci când m-a avertizat, îl priveam. Am observat că plescăie. Părea că mestecă iarbă odată cu vorbele. Sau... frunze din tufişul pe care nu-l vedeam.

— De ce nu tragi? îl întreb derutat şi prins în logica viziunii lui exprimată atât de convingător prin tonalitatea gravă a vocii.

— Ibuvele sunt parşive, îmi explică Halm Stacripp. Îşi schimbă continuu culoarea şi forma atunci când se simt pândite. Le ocheşti şi, când să apeşi pe trăgaci, nu le mai vezi. N-ai de unde să ştii dacă au dispărut. Ar putea să fie tocmai tufişul.

— Trage atunci în el! încerc să-i rezolv dilema.

— Se vede că nu eşti vânător... zice cu o nuanţă sinceră de regret. Nici ibuve nu cred să fi văzut vreodată, Tuy Delast! Numai eu le cunosc... Ştiu cât sunt de parşive. Aş putea să jur că citesc gândurile. Altfel nu-mi explic de ce dispar tocmai când te hotărăşti să tragi.

— *Trage înainte de-a te hotărî,* îi spun categoric, mirându-mă totodată că mi-a pronunţat numele. Nu-mi explicam de unde-l ştie. Practic, noi nu ne cunoscusem.

Se opreşte din molfăit şi tace, înclinând capul într-un fel anume, astfel încât să-i citesc nedumerirea.

Mă simt dator să-l lămuresc:

— Din instinct!

— Nu e la fel de simplu ca logica ta imberbă de ignorant, ripostează prompt. Nici instinctul tău nu se poate compara

cu al lor. Sunt animale mult mai iuţi decât ţi-ai putea închipui. Iuţeală plus şiretenie. Pe măsură ce încordarea din tine scade, ele apar iarăşi. Dar nu acolo unde au dispărut, întotdeauna în alt loc! N-ai cum să ghiceşti unde. Te pot surprinde oricând.

A întins un braţ, ca şi cum ar fi pipăit lucruri în aer.

— ...Şi tu spui să trag în tufiş! hohoteşte.

Molfăie mai departe, iarbă sau frunze, cine poate ştii... Lui i-a venit să râdă, mie însă nu. Vorbise convingător. Nici nu mi-am dat seama când am intrat în jocul lui. Într-un anume fel, o parte din mine voia în mod deliberat să cunoască frica. Nu mă mai preocupa faptul că nu văzusem pericolul. Nici cel care a făcut planeta noastră să-şi autoinducă staza nu ştiam în ce consta.

În clipa aceea mă simţeam, cu toată fiinţa, vânat.

Aşteptam ca şi el să-şi dea seama, să vadă că sunt paralizat, una cu pământul. Să vadă că împietrisem de spaimă. Suportam până şi broboanele de sudoare şiroind pe şira spinării, adunându-se în căuşul din regiunea lombară, şi nu mă mai scărpinam. Tremuram doar.

— Nu te mai foi atâta! mă apostrofează iar.

Pare atât de sigur de sine încât mă timorează. Nu-mi dau seama dacă mă şi domină sau măcar dacă asta îi este intenţia. Ca să mă dumiresc, încerc să compar ceea ce gândesc cu ceea ce văd:

„Pentru un vânător viaţa înseamnă doar acţiune.”

El nu face nici o mişcare, parcă ar fi încremenit. Stă la pândă.

„Lupta pe care o aşteaptă este înfruntare.”

Ochii lui rămân imobili. Atenţi. Încordaţi.

„Înfruntarea nu poate fi decât aprigă, pe viață şi pe moarte. Nu se poate termina indecis.”

Pentru Halm Stacripp, raţiunea de a trăi este victoria.

Nu cunoscusem nici un luptător până la el. Eram aşa cum mă calificase, un ignorant. Tocmai de aceea aveam

libertatea de a-l crede sau, dimpotrivă, să mă îndoiesc. Mie mi se părea un luptător, deşi poate numai mi-l imaginam aşa. Mă întreb dacă, atunci când stă la pândă, fiinţa lui e cuprinsă de ură, dacă nu cumva el, la rândul lui, devine pradă propriului său sentiment. Presupun că acesta poate fi şi frica, dar oricât de atent îi scrutez privirile, ceea ce observ nu seamănă nici cu una, nici cu cealaltă.

În faţa mea parc-ar sta un popândău care molfăie şi plescăie, nu un vânător de ibuve. Nimic altceva. Un... *ibufon!*

Aş fi râs dacă spaima nu m-ar fi imobilizat. Se localizase în gât, pe toată lungimea esofagului. Puteam identifica fiecare striaţie, fiecare spasm, locurile precise unde se îngusta sau se dilata. Crisparea, ca o strangulare, într-o clipă de intensitate maximă. În mintea mea, senzaţia se asocia unui orgasm al femeii cu care aş fi făcut dragoste. Era totuşi mult mai puternic. Nu putea fi vorba de dragoste. Atunci când ţi-e frică înseamnă că simţi un pericol. Pentru o femeie, acesta e violul. Esofagul meu crispat cred că se comporta exact ca vaginul ei într-o asemenea situaţie. Senzaţia dezgustătoare îmi întoarce stomacul pe dos. Nu pot să-mi stăpânesc spasmele. Aerul comprimat înăuntrul lui iese pe gura deschisă şi produce un zgomot strident. Simt în acelaşi timp un gust puturos de heringi nedigeraţi. Halm Stacripp aude sunetele jenante care îmi scapă şi duce degetul la buze. Cred că şi sâsâie, însă prea încet pentru a mişca aerul compactat de sub bariera de protecţie realizată de Tehnicienii KSEN.

„Teritoriile individuale sunt *in-vi-o-la-bi-le!*” încerc să mă conving, în pofida realităţii unde mă aflu. „Atunci cum se face că am ajuns într-altul, şi tocmai în cel al lui Halm Stacripp?”

Înainte de oprirea planetei, îl cunoscusem numai datorită obiceiului meu nerod de a sta pironit zile întregi la fereastră. Mai bine zis, îl ştiam, pentru că n-am stat de vorbă niciodată, nici nu s-a întâmplat să ne aflăm faţă în

faţă. După comportamentul lui, nu cred să fi avut pasiunea vânatului atunci şi nici tragere de inimă înspre aşa ceva. Era un om ciudat, parcă poposit dintr-o altă lume şi obligat să trăiască acolo unde a ajuns, cel puţin aşa mi se părea mie, fascinat până la delir de plimbările lui la răsăritul astrului şi la apus, de pasul lent cu care traversa aleea principală a vechii Grădini Zoologice, de silueta lui. Mai ales de siluetă: avea două atribute atât de neobişnuite încât nu mi le-am putut explica niciodată. A trebuit să mă mulţumesc privind-o. În contralumină, devenea lucitoare, poate fosforescentă, ca a licuricilor, slab, abia vizibil... A doua ciudăţenie era că, pe tot traseul aleii, sfida legile perspectivei, păstrându-şi dimensiunea şi când se apropia şi când se îndepărta. Astfel, dacă la intrare părea cea a unui om de talie normală, când ajungea la capătul celălalt al grădinii, ajungea să depăşească înălţimea arbuştilor decorativi, cu siguranţă mult mai bătrâni decât el. Fenomenul nu se producea pe stradă, de exemplu, ori după ce trecea de gardul din partea opusă. Acolo dispărea îndată în spatele zidului de piatră. Şocul a fost doar la început. Cu timpul, a ajuns să mi se pară chiar un lucru normal. Fără el, fascinaţia mea n-ar mai fi avut aceeaşi intensitate.

Pe latura dreaptă a aleii se aflau trei bănci albastre cu vopseaua scorojită de vreme. Una avea suporturile şi spătarele din fontă curbate în stilul calliyan al primului mileniu KSEN, acoperite cu dulapi de lemn ce păreau mai groşi decât ai celorlalte din cauza nenumăratelor straturi de vopsea suprapuse. După o vreme, am observat la un colţ al suportului o porţiune stacojie destul de mare, care odată fusese galbenă, pesemne. Era asemănătoare cu *floarea nopții,* o plantă dispărută odată cu acel mileniu. Doar forma ei, specifică, inconfundabilă, se păstrase de-a lungul timpului, ca simbol heraldic al pasiunii ascunse în spaţiul morţii, al autodamnării în inconştient.

Celelalte două bănci erau mai noi, însă concepute în acelaşi stil şi vopsite în aceeaşi nuanţă de albastru.

Uneori, Ham Stacripp avea obiceiul să stea pe ele minute în şir ca să contemple asfinţitul. Nările lui adulmecau, dilatate, aerul sau briza de seară şi deseori m-am întrebat ce fel de miresme putea să simtă, atât de puternice încât să-i provoace extazul. Sau absenţa... Aşa mi se părea: corpul lui – poate numai silueta – odihnindu-se pe bancă, iar spiritul proiectat într-o îndepărtare pentru care nu aveam nici un etalon să o măsor. Am încercat în repetate rânduri, după plecarea lui, să depistez parfumul, ori parfumurile ce-l purtau în spaţiul imaginat de mine. N-am simţit decât mirosul ierbii, oricât de tare îmi dilatam nările.

Înainte de-a se ridica, întotdeauna se îndrepta de spate după ce mai întâi îl rula pe spătarul curbat al băncii, apoi clipea des, cu sprâncenele ridicate. Nu se scula niciodată până ce nu întindea braţul stâng înspre astru, mişcându-şi degetele de parcă l-ar fi pipăit, acolo, după orizont. Uneori îşi scria numele în aer. Aşa i-l aflasem, însă mă îndoiesc să fie cel adevărat. Faptul care m-a mirat în repetate rânduri era că niciodată nu s-a aşezat pe banca veche, cea autentică, singura în stilul pur calliyan al primului mileniu KSEN. Era şi singura rămasă de la înfiinţarea Grădinii Zoologice.

„Această nouă lume a lui, de pământ pârjolit, cel puţin nu mai are bănci”, rumeg răutăcios în sinea mea.

Îmi curm, o clipă, amintirile şi continui: are *ibuve!...”*

Atunci, demult, când îi urmăream de la fereastră plimbările acelea pustii, ceea ce mă fermeca era anonimatul lui perfect încadrat în peisaj. El, singur şi paşnic, într-o fostă Grădină Zoologică dezafectată cine ştie de când, rămasă pustie, în paza bălăriilor. Nici urmă de vreun animal. Până şi câinii vagabonzi ocoleau locul acela. Totul era dezolant în timpul zilei. Doar în zori şi la amurg, când îi străbătea el aleile, mi se părea că pustiul verde prinde viaţă şi că, printre ierburi, auzeam chiar animale mişunând.

Acum văd lucrurile altfel. Ceea ce priveam atunci cu

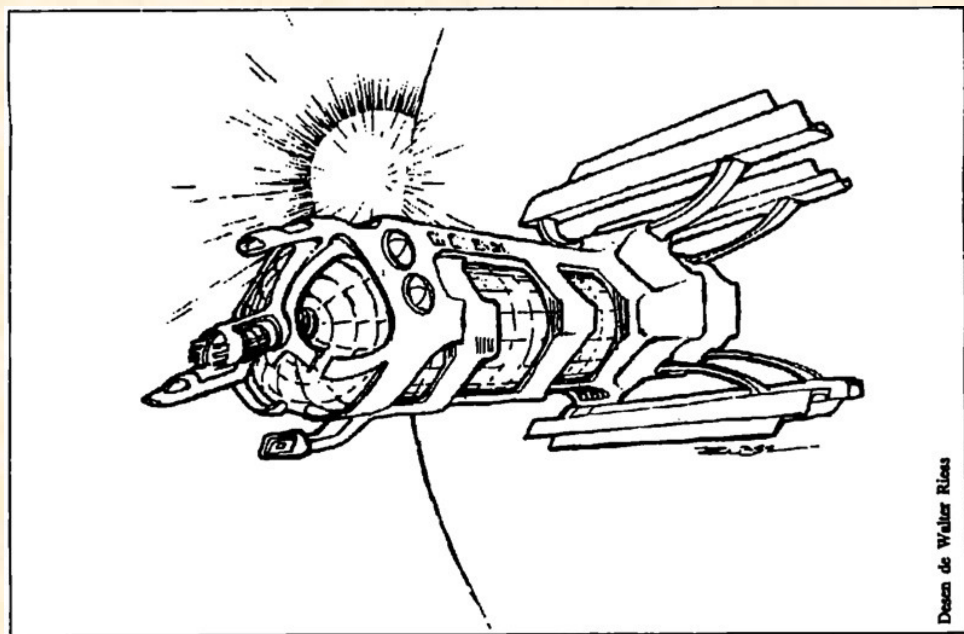
fascinaţie, regândit, nu mai poate însemna decât „o deşertăciune într-alta”...

Îmi dau seama cu părere de rău că spiritul meu nu poate intra în lumea lui chiar dacă, fizic, mă aflu deja în ea. Aş vrea să fiu singur în pustiul acela argilos şi să nu-mi mai bat capul cu nimic dar, ca de obicei, tocmai într-un moment ca acesta un gând ascuns trebuie să mă provoace:

„Cum se face că Halm Stacripp îmi cunoaşte numele? Eu nu mi-l scrisesem nici în aer, nici pe fereastră...”

Îl întreb.

Molfăie îndelung, înainte de a-mi răspunde. Cu mâna liberă îşi scarpină buricul, ca şi cum plăcerea salivară i

s-ar fi încâlcit acolo şi trebuie s-o deznoade ca să ajungă unde vrea el.

— Nu e nici o scofală să afli datele personale ale cuiva într-o civilizaţie KSEN. La ce serveşte CUMULINFO, dacă nu la aşa ceva? Totul e să cauţi acolo unde trebuie, şi numai ceea ce te interesează.

— Iar tu de ce ai fost interesat tocmai de mine? mă

frământă curiozitatea.

— Pentru că mă vedeai, îmi răspunde imediat, lăsându-mi impresia că îl deranjase atitudinea mea.

— Te priveam fascinat! îmi descarc sinceritatea sub un impuls care-mi scapă.

Nu ştiu dacă m-a auzit. Nu vorbisem prea tare.

Observ că se foieşte, însă acum o face într-un mod aparte, parcă ar chibzui. Aşa îmi sugerează ritualul lui, după câte îl cunosc. Oricum, niciodată n-aş putea fi sigur ce anume ascunde Halm Stacripp în spatele gesturilor. Gesturile lui sunt semne ale unei alte limbi, pe care numai el o înţelege.

Pentru prima oară se ridică înainte de-a vorbi. Pot să-i văd iarăşi silueta întreagă, dar n-o mai cunosc pe cea a plimbăreţului singuratic din fosta Grădină Zoologică.

— Pentru toată lumea KSEN, eu sunt invizibil, spune solemn. Doar tu mă puteai vedea. E normal să fi vrut să ştiu totul despre tine.

— Invizibil? mă mir. Mie mi se părea că vii din altă lume. Sfidai până şi legile perspectivei!

— Aparţin altei lumi, afirmă.

— Şi?! îl îndemn.

Face un gest de lehamite destul de caraghios, pentru că foloseşte mâna în care ţine arma. Apoi se aşează la loc.

— Tu ai un dar care nu aparţine epocii tale, îşi continuă şirul ascuns al gândului. Poţi să pătrunzi în inconştient şi să-l dirijezi uneori. Pe mine m-ai putut vedea când ai ajuns să priveşti cu *ochiul minţii.* Te-am simţit de fiecare dată în spatele ferestrei. N-ai îndrăznit niciodată s-o deschizi.

Acum e rândul meu să mă uit pătrunzător.

— Nu aşa! mă corectează. Acum nu „vezi” ceea ce ai vrea.

— Atunci explică-mi tu ce este „ochiul minţii”.

— Acela care vede acolo unde ceilalţi doi rămân orbi.

— Radiaţii din spectrul invizibil, îl corectez.

Râde.

— E vorba de informaţii la care n-ai avea acces fără să le

percepi cu acest „ochi”. Cele din lăuntrul tău. Doar cu ajutorul lui le poţi proiecta în realitate.

— Sper să nu-mi spui că şi tu, împreună cu această lume a ta, unde mă aflu fără să ştiu cum şi de ce, este tot o proiecţie a lăuntrului meu.

— Nu. Nu *aceasta,* răspunde enigmatic. Acum doar vezi. Proiecţia ei va veni mai târziu, după ce eu voi dispărea din mintea ta.

Închid ochii. Încerc să-mi dau seama despre ce lume pe care aş vedea-o mai târziu vorbeşte atât de convingător şi de categoric. Imediat ce pleoapele se lipesc una de alta, mă simt prizonier al acelui ciudat întuneric arămiu produs de intensitatea razelor astrului. Tonul pe care a spus ultima frază seamănă cu semnalul de încheiere a unei transmisii. Ştiu că nu mi-ar mai răspunde la nici o întrebare, mai ales la una anume: cărei lumi aparţinea. Se eschivase şi când l-am provocat. După cum a vorbit pe tot parcursul discuţiei, îmi imaginez că trebuie să fie una mistică. Oricum, dacă a intenţionat să mă incite, a reuşit. Misterul din final mi-a rămas ca o pată pe creier. Nu reuşesc să „văd” nimic.

Deschid ochii şi-l privesc atent. Halm Stacripp e din nou ca înainte, privirile îi sunt la fel de scrutătoare, şi îmi dă senzaţia că numai am visat că discutăm.

Ceea ce se află în spatele privirilor e cufundat în beznă.

— Ce este o ibuvă? îl întreb după ce îmi revin.

Presupuneam că este un animal, dar nu eram convins. Şi oamenii se războiesc între ei. Şi zeii. Chiar şi unii cu alţii. Puteam fi sigur numai că e vorba despre o vietate pentru că un vânător ucide, iar ceva lipsit de viaţă nu are cum să fie omorât. Aşteptând răspunsul lui, mi s-a părut la un moment dat că aud în stânga mea fâşâitul moale al unor frunze de tufiş şi că mă învăluie o mireasmă ciudată, un parfum discret şi ademenitor care mi se pare cunoscut, fără să pot să-l identific însă, pentru că nu găsesc cotlonul de memorie unde s-a imprimat de cine ştie când.

Mă aşteptam să aud împuşcătura. Aerul tot mai sufocant

şi aşteptarea deveniseră insuportabile, fâşâitul se intensifica, parfumul la fel, tot mai excitant, iar arma lui nici gând să ia foc! Halm Stacripp stătea într-o nemişcare totală. Împietrise.

Blestemam în gând, nevolnic şi nesăbuit, deşi nici unul din aceste atribute nu mi-a fost vreodată caracteristic. O făceam într-o stare vecină cu inconştienţa. Ajunsesem deliu, nu mă mai controlam.

Mă controla patima.

Creierul a început să-mi tremure în craniu ca o piftie încă neprinsă. Am avut senzaţia că urechile mi se înfundă cu dopuri în formă de sfârc şi că în prelungirea lor, două cucuie îmi cresc pe frunte, de-o parte şi de cealaltă. Le pipăi. Sunt tari şi ferme, ca sânii unei fecioare.

Tremurul s-a amplificat până când în emisfera dreaptă am auzit o voce feminină: „Violatorule! Violator...! Violat...!” Cuvântul mi-a răsunat în minte ca un ecou ce se stingea fără vlagă. Abia după ce ultimele reverberaţii s-au pierdut, scurgându-se pe şira spinării, de-a lungul corpului, de sus în jos, odată cu sudoarea, vocea femeii, a aceleiaşi femei – sunt sigur, pentru că avea un timbru inconfundabil – s-a înmuiat, a şoptit gemând, resemnată: „Dar de ce? Chiar trebuia? De ce...?”

Abia după o vreme – perioadă de timp cât am fost complet absent şi din care nu-mi amintesc nici cel mai mic amănunt – mi-am dat seama că şoapta ei nu fusese geamăt, cum am crezut. A fost altceva, care mă ducea cu gândul mai degrabă la un regret.

Cred că a durat încă mult timp ca să scap de obsesia ei şi să mă regăsesc, să-mi revin. „Teritoriile personale sunt inviolabile,” îmi repetam „chiar dacă par halucinante, chiar dacă sunt proiecţii reale – de ce nu şi intime? – ale inconştientului fiecăruia...”

Poate că femeia avusese dreptate. Deşi inexplicabil, fenomenul de violare s-a produs, din moment ce eu mă aflu în afara lumii mele.

— Nu poate fi decât o breşă în timp! exclam convins,

— „Ochiul minţii”..., şopteşte Halm Stacripp.

Nările mi se dilată şi încep să adulmec pericolul. Nu! Pericole...

Mă uit la el, aşteptând să-şi continue şoapta. Ciudat, imaginea lui mi se pare mai palidă, mai ştearsă. Totuşi îl văd clar, şezând cu picioarele încrucişate, cu cotul sprijinit pe genunchi, aplecat, ca şi cum s-ar fi ascuns printre ierburi înalte. Rezemase patul puştii pe umăr în aşa fel încât părea că ţine în echilibru un aruncător de grenade.

— Când stau la pândă trebuie să-mi găsesc o poziţie comodă, altfel amorţesc, îmi explică observându-mi nedumerirea. Dar mai ales când e vorba de ibuve. Ca să le înşeli, trebuie să fii relaxat. Altfel te simt şi dispar.

— Am înţeles de prima oară, nu-i nevoie să repeţi! îl bruschez gândindu-mă la mine. Tu stai comod, iar eu? Îmi tot repet să nu mă mişc. Ştiu că ţi-ar plăcea să ai o momeală pe gratis, numai că pe arşiţa asta vei avea parte în curând de una leşinată, dacă nu chiar de un... leş!

— Viaţa ta este în pericol, nu a mea, spune indiferent.

Molfăie în continuare, ca să mă enerveze. E convins că mă are la mână, că m-a prins. Cred că atunci când spune că ibuvele sunt parşive, se referă mai degrabă la el. Ceea ce nu ştie este că eu văd pământ pustiit de arşiţă acolo unde Halm Stacripp susţine că se află tufişul.

— În realitatea mea n-am întâlnit nici un duşman, încerc să-i explic. Mi se pare ilogic ca cineva, sau ceva, să mă pândească. Eu nu ştiu să urăsc.

— Când o ibuvă va muşca din tine, ai să înveţi!!! repetă ameninţarea, dar de data aceasta cu vocea atât de puternică, încât îmi amintesc de tunetele de demult.

— Tu de ce urli? Vrei să atragi ibuvele? îl inculp.

Nu-mi răspunde. Consideră, probabil, că atunci când afirmă ceva, ceea ce spune e singurul adevăr posibil.

— Eşti prea sigur pe tine! îi reproşez, sătul de jocul lui de-a vânătoarea. Lumea mea e mai frumoasă. Nisipul e fin, e blând. Când înlătur stratul fierbinte de la suprafaţă, simt

răcoarea. Îţi mai aminteşti de senzaţia asta? Dacă ai simţit-o vreodată... adaug întorcându-i spatele, cu gândul să plec.

— Stai! mă somează iarăşi. Te-a şi simţit. Sunt sigur că acum te adulmecă. Aerul tremură uşor. Tremură...

Crede că încă mă mai poate păcăli. Şuşoteşte...

„Auzi: *aerul tremură **uşor**...*”, îl îngân în gând. „După tremurul vocii lui, trebuie să fi făcut adevărate tornade!”

Deşi zâmbesc încă, îi spun serios:

— Lasă prostiile, Halm Stacripp... N-ai fost în stare nici să-mi explici pericolul despre care tot zici că mă paşte. Barem să-mi spui cu ce seamănă. Crezi că o să mă mai duci multă vreme?

Am observat că ridicase arma între timp. Îi vedeam ochiul drept în centrul cătării şi privirea imobilă îndreptată spre mine. Ştiam că fixează tufişul, dar expresia feţei lui mi s-a părut ciudată.

— Sper să nu mă iei drept ibuvă... spun.

Cuvintele mele l-au făcut să tresară o clipă, dar imediat faţa i se înroşeşte şi devine violent.

— Tu trebuie să fii un drogat irecuperabil! izbucneşte. Ibuvele sunt fiare, Tuy Delast!

— Te-am întrebat cu ce seamănă, încerc să îl aduc la matca mea. O fiară poate arăta oricum. Chiar şi ca tine! Când mă uit la înverşunarea cu care aştepţi să ucizi...

Credeam că va răbufni, dar îmi răspunde calm şi coerent.

— Ceea ce-mi ceri tu este omenesc. Este normal, însă tu uiţi că noi nu mai trăim demult într-o lume normală ale cărei repere să le cunoaştem. Aici ele se schimbă, devin altele. Bunăoară ibuvele: sunt la fel de reale ca şi mine şi ca tine. Diferenţa constă în faptul că nu le poţi vedea decât dacă le imaginezi. Ele există oricum în mintea ta. Pricepi? Doar că de fiecare dată vor arăta altfel, în funcţie de puterea de concentrare pe care o ai.

„Omul ăsta chiar e venit din altă lume, doar că nu mai sclipeşte ca un licurici...!”, gândesc răutăcios,

amintindu-mi impresia pe care mi-a lăsat-o de când l-am văzut în Grădina Zoologică. „Ori vorbeşte în dodii, ori...” – un flash îmi imortalizează raţiunea – „...poate că abia acum a ajuns din nou în cea de unde venise, în lumea lui, pe care o adulmeca la răsărit şi la apus, pe care încerca să o reţină cu degetele lui lungi şi după ce soarele coborâse sub orizont. Miresmele ei trebuie să le fi simţit...”

Nu-mi şade bine să fabulez.

— Astea sunt halucinaţii, spun, cunoscând foarte bine efectele atmosferei statice.

Halm Stacripp îşi scarpină cu râvnă vârful limbii. O scosese pe o latură şi o lăsase să-i atârne, ca la câinii de vânătoare după aport. În acelaşi timp produce şi un gâlgâit înfundat. Îmi dau seama că nu este râs doar văzându-i privirile serioase şi grave. Se uită ţintă în ochii mei.

După ce-i trece mâncărimea de limbă, îndreaptă mâna stângă cu arătătorul întins şi o mişcă încet înspre partea opusă tufişurilor.

— Priveşte în dreapta ta, acolo unde îţi arăt, îmi spune calm, apoi schimbă tonalitatea în reproş: la locul acela nu te-ai uitat pentru că *nu ai vrut* să te uiţi!

— Nu m-am uitat de fri...

Amuţesc. Priveliştea mă şochează.

— Vezi mormanul acela de schelete? întreabă emfatic. Trebuie să fie isprava lor!

Râde înfundat, cu tot corpul. Ochii îi sclipesc.

— Înainte de a fi ajuns eu aici... adaugă plin de sine printre hohotele mărunte.

Mă uit când la el, când la... mormanul de oase şi constat că nimic nu mă mai poate mira. Nu ştiu dacă trebuie să tac sau să vorbesc.

Cuvintele îmi scapă fără să vreau:

— Ceea ce-mi arăţi tu acolo şi-i spui „morman de oase”, e o bancă albastră cu vopseaua scorojită, precum cele din fosta Grădină Zoologică.

Spre surprinderea mea, se comportă de parcă nici nu

m-ar fi auzit. Nu are timp de mine. E prea concentrat,

— *Imaginează-ţi-le, Tuy Delast!* spune imperativ, după o vreme, cât i-a trebuit să-şi rumege gândurile. Numai aşa le vei vedea. Nu există altă cale.

A început să molfăie din nou. Mă ignora ostentativ. Nu avea de unde să ştie că „ochiul minţii" mele – multifuncţional, se pare, pentru că dacă în acest caz a funcţionat ca o „ureche", alteori nu e exclus să poată percepe în locul cine ştie cărui alt „organ" – înregistrase frânturi din limba lui întortocheată şi imposibil de descifrat. Semăna cu o chemare de bufniţă în perioada procreării.

Sunt rău, ştiu, dar numai pentru că el molfăie şi mă ignoră. La polul opus, poate că-l compătimesc închipuindu-mi că lumea invizibilă din care se autoexilase pe planeta noastră era prea searbădă pentru imaginaţia lui. Şi pentru simţuri. Mi-e imposibil să-i şterg din minte imaginea aceea, când întindea braţul spre astrul deja apus, mişcând degetele ca şi cum l-ar fi pipăit acolo, după orizont. Ca şi cum ar fi vrut să-l reţină.

„Şi în întuneric devii invizibil...", îmi trece prin minte. „...într-o lume dintr-un sistem planetar lipsit de un astru care să-l lumineze. Asta ar explica gestul lui de a-l reţine şi după ce a apus." Poate că încerc să-l scuz.

Am examinat atent, între timp, banca albastră, cea cu vopseaua scorojită. Putea fi oricare dintre cele trei de pe alee. Abia după un timp, când am desluşit la unul din colţuri suportul calliyan de fontă cu porţiunea stacojie şi cu însemnul heraldic perfect conturat reprezentând floarea nopţii, mi-am dat seama că era tocmai banca originală, cea pe care el *nu s-a aşezat niciodată.*

La ce mi-ar mai fi servit imaginaţia?

„Viiino...", mă îndeamnă în gând vocea aceleiaşi femei.

Simt o uşurare pentru că nu ştiu dacă singur aş fi reuşit să mă desprind de lumea lui Halm Stacripp. „Sau să mi-l scot din minte", după cum spusese. În momentul acela parcă aş fi aruncat un balast despre care nu ştiusem că se

află în aerovehiculul alcătuit din mrejele lui Halm Stacripp, unde m-am trezit captiv şi ignorant: chiar dacă văzusem tot timpul doar pământ pustiit în loc de iarbă şi tufişuri, simţurile mele fuseseră dominate clar de ibuvele lui. Nu l-aş fi bănuit în stare să inducă în mine frica şi spaima, senzaţii care nu aparţineau firii mele, aşa cum nici pe mine n-aş fi fost capabil să mă imaginez pradă tentaţiei lor.

Nu mai aveam decât un singur gând: să plec din teritoriul lui. Dar încotro s-o iau? Unde voi ajunge?

„Oriunde!”, mă gâdilă gândul.

Glumesc, dar în intenţie sunt serios. Serios şi sătul. Nu uit că mai întâi trebuie să chibzuiesc bine. Ceea ce intenţionez eu ar putea să mă coste viaţa.

Încerc să imit comportamentul sălbăticiunilor vorace. Îmi arcuiesc tot corpul şi stau tensionat, pândind momentul să sar. Mă concentrez cât pot pentru a localiza tufişurile pe care încă nu am reuşit să le văd. Dacă aş şti măcar unde se află „ochiul minţii!”

Mă simt, pentru prima oară, pândar.

Aerul pe care îl inspir ajunge la temperatura corpului în momentul expirării lui şi-l simt răcoros pe pielea încinsă. Când răsuflu normal, se prelinge până dedesubtul buricului, evaporând transpiraţia de pe torace. Din păcate nu ajunge la sex. Este locul cel mai înfierbântat şi sensibil. Trebuie să insuflu puternic cloaca de zăduf şi să expir din nou cât pot de tare. Abia atunci îl simt cum mişcă firele pubiene, cum strecoară răcoarea printre ele şi evaporă broboanele de transpiraţie. Sexul rămâne, însă, pe mai departe înfierbântat. Mi-ar trebui un ventilator. Îmi amintesc adeseori că în casa unde locuisem înainte aveam unul enorm – tehnologie KSEN, mileniul IX – cu capul pivotant pe piciorul flexibil autoreglabil. Senzorii îl orientau cu precizie înspre zona cea mai încinsă, unde acţiona cu o eficacitate maximă, de neimaginat în condiţiile din teritoriul meu individual, unde mă aflu. Gâfâi atât de tare încât sunetele pe care le scot seamănă cu un

horcăit spasmodic. Ca să realizez saltul peste tufişurile cu ibuve ale lui Halm Stacripp, am depus un efort uriaş pentru muşchii mei cu vlaga stoarsă de caniculă. Sunt aproape sfârşit. Privesc împrejur şi constat că nu am ajuns în altă lume, aşa cum presupusesem, aşa cum voisem, aşa cum riscasem. Trebuie să mă consolez cu gândul că poate am apreciat cum nu trebuie direcţia şi că de aceea mă regăsesc tot în teritoriul meu, în aceeaşi poziţie – întins pe spate în groapa pe care mi-o făcusem – ca în momentul când l-am părăsit, când s-a produs inexplicabilul fenomen de violare.

Arşiţa colorează cerul în acea nuanţă princiară de alb-perlă la care e odihnitor şi plăcut să priveşti chiar dacă simţi că materia cenuşie ţi se înfierbântă până aproape de punctul de topire în coşciugul de oase al craniului. Ai vrea s-o ajuţi să evadeze, dar nu poţi. Intenţia e, oricum, recompensată: în clipele acelea, câtă vreme poţi ţine pleoapele deschise, albul princiar se coagulează în picături; astfel încât ai senzaţia că, din bolta devenită un sân imens, curge lapte.

Imediat îi simţi gustul şi setea ţi se potoleşte.

Tertipurile astea se învaţă cu timpul. Nu ştiu dacă sunt halucinaţii. În orice caz, nu le „vezi” cu „ochiul minţii” inventat de Halm Stacripp.

Mă scol să contemplu oceanul fără orizont. I-am dus dorul. În lumea mea pot să umblu gol. Ea cuprinde plaja cu cel mai fin nisip de pe coastă. Are avantajul că aerul, până la buza apei, e uscat. Acolo se află un fel de barieră fixă, invizibilă de fapt, creată de nemişcarea atmosferică. În continuarea ei se desfăşoară numai oceanul, o întindere perfect calmă. Nu există maree. Totul e încremenit. Suprafaţa lui străluceşte ca oglinda.

Bariera o constituie fâşia de nisip umed foarte îngustă, doar de câţiva centimetri, unde apa se infiltrează. Acolo începi să simţi vaporii produşi prin evaporare. Dacă păşeşti mai departe, în apă, respiraţia ţi se blochează. Atmosfera e atât de umedă şi densă, încât în plămâni îţi

pătrunde mai multă apă decât aer. Fierbinţeala nu dispare decât atunci când plouă, însă aşa ceva se întâmplă foarte rar.

De fapt, „plouă” este un fel de-a spune.

Fenomenul e total diferit şi foarte complex. Apare ca un spectacol magnific de care nu-ţi mai poţi desprinde privirile. Rămâi acaparat.

Vaporii de apă ajunşi la înălţimea perdelei de protecţie formează o masă compactă care glisează uşor după ce atinge punctul critic. Seamănă cu o pânză frumos colorată. Ai impresia că priveşti un alt ocean, fără urmă de valuri, coborând din cer înspre cel imobil din care a luat naştere, iar în momentul când cele două se unesc totul devine un imens acvariu translucid, tulburat doar de spuma argintie formată de fierberea dintre cele două mase cu temperaturi diferite.

— Stai! ar striga Halm Stacripp.

Mai ales atunci nu trebuie să te laşi pradă tentaţiei de a înota.

Temperatura „ploii” ajunge la valori periculoase chiar şi pentru o piele bronzată până la negru. Ea e obişnuită doar cu arşiţa astrului, nu şi cu clocotul apei care fierbe la suprafaţa oceanului devenit un adevărat cazan. Dacă nu-ţi stăpâneşti pornirea, moartea te aşteaptă la primul pas pe care îl vei face dincolo de fâşia de nisip. O singură dată am văzut un asemenea spectacol, la început, la foarte puţină vreme după realizarea perdelei de securitate de către Tehnicienii KSEN de la protecţia Atmosferei.

Nu ştiu cum, în acest teritoriu individual ajunsese odată cu mine şi singura vietate pe care o ţinusem acasă, un câine şui-şui kamarghez, cu părul lung şi des, pe nume Arghail. Evident, suferea mult mai tare ca mine din cauza căldurii. Câtă vreme oceanul fusese ca oglinda, cred că nici nu şi-a dat seama că e o întindere de apă. Nu l-a interesat nici o clipă măcar. Instinctul îl purta în partea opusă ţărmului, acolo unde vedea petele mici de umbră ale ierburilor uscate.

Stătea ascuns tot timpul între ele, în scobiturile dintre dune. Degeaba i-am arătat cum trebuie să înlăture cu labele nisipul de la suprafaţă pentru a ajunge la cel răcoros, aşa cum făceam eu, afundându-mi picioarele până peste glezne sau chiar până la genunchi în locurile unde plaja nu se tasase încă. La talia lui, poate că umbra acelor ierburi uscate, atât de puţină cât era, să-i fi fost suficientă.

La prima „ploaie” mirosul lui fin a simţit mişcarea vaporilor şi l-am văzut cum adulmecă. Trebuie să fi suferit enorm, atâta vreme cât până şi instinctul de conservare i se atrofiase. De îndată ce a simţit apa, a ţâşnit dintre ierburi şi, ajuns la fâşia umedă, a sărit fără să ezite în oceanul clocotitor.

Trebuie să mărturisesc că şi eu avusesem aceeaşi tentaţie, numai că spiritul meu era mai puţin înfierbântat, iar iureşul de culori în continuă schimbare al pânzei de „ploaie” mi se părea atât de spectaculos, încât am rămas să-l contemplu.

Când Arghail a pătruns în splendoarea aceea de nuanţe pe care o priveam, extazul meu s-a transformat în coşmar.

Scena a durat numai câteva secunde, dar îmi amintesc fiecare secvenţă în cele mai mici detalii. Imediat ce a pătruns bariera, părul lui strălucitor şi des a început să se desprindă. Se topea ca lițele de aramă formând picături încinse ce cădeau imediat. Păreau la fel de grele ca metalul. Carnea, rămasă descoperită, a început să se desfacă în fâşii, muşchii laolaltă cu tendoanele, intestinele încă nedesprinse de ficat şi de rinichi, plămânii, inima, toate decolorate şi puhave. Doar ochii lui negri, chiar şi după ce s-au desprins din orbite, au mai păstrat blândeţea privirilor de dinainte. În căderea lor, deşi era mai înceată, până la urmă tot ajungeau să fiarbă în bulbucii de la suprafaţa apei clocotinde. După câteva clipe, din adorabilul meu câine kamarghez n-a mai rămas decât un schelet zburător, urmând traiectoria saltului început pe plajă.

Într-un fel, el m-a salvat pe mine. Se putea întâmpla

prea bine ca, singur fiind, să fi căzut eu pradă aceleiaşi tentaţii pe care, de altfel, o avusesem.

Amintindu-mi toate aceste lucruri acum, după ce am revenit din lumea lui Halm Stacripp, cred că încep să le înţeleg mai bine pe amândouă. Mă gândesc şi că, într-un anume fel, ar fi posibil să fie doar una singură.

Aceeaşi, numai că percepută altfel, în funcţie de firea fiecăruia.

Ibuvele lui nu sunt cu nimic mai periculoase şi mai parşive decât „ploaia” de deasupra oceanului. Fâşia umedă de nisip, bariera care mă desparte pe mine de pânza vorace ar putea fi tocmai tufişurile din lumea lui, cele după care se află pericolul. Amândoi ştim că el este acolo. Acolo unde l-am reperat de la bun început. Totul se rezumă la a rezista tentaţiei şi nu pot crede că un vânător versat ca el ar putea fi atât de slab din fire încât să se simtă urmărit tocmai de spaima ei. Oare frica de tentaţie să fie cauza faptului că el, vânătorul, se simte totodată pradă?

Şi în lumea mea, dincolo de bariera de nisip umed ar putea fi ceva despre care eu să nu ştiu nimic, ceva ce n-am văzut. Nu o ibuvă, desigur. Sunt animale de uscat.

Halm Stacripp a afirmat categoric că pentru *a vedea* trebuie *să-ţi imaginezi.* În principiu, ar putea fi corect. Problema constă în faptul că aceasta este o tehnică a lui, iar eu nu o posed. Civilizaţia KSEN este pragmatică. Mă îndoiesc totuşi că el a ajuns să vadă ibuvele *doar* în felul acesta. Cred că pentru aplicarea tehnicii lipsea un detaliu pe care-l omisese, despre care nu m-a avertizat.

Dovada o constituie faptul că eu am sărit peste tufişul unde ele constituiau ameninţarea, altfel zis am sărit „în gura lupului”, şi nu am fost devorat. Nu mi s-a întâmplat absolut nimic. A fost ca şi cum m-aş fi trezit odihnit şi lucid. Nici măcar o urmă, cât de mică, de buimăceală...

Dacă pericolul ar deveni real numai când ţi-l imaginezi, ceea ce i s-a întâmplat câinelui meu, Arghall, contravine acestui raţionament. Poate că Halm Stacripp, cu sau fără

bunăştiinţă, a omis tocmai esenţialul.

E greu de crezut ca un patruped să aibă atâta imaginaţie...

„Mai multă decât pot avea eu!”

Gândul mă intrigă şi, contrar oricărei logici, mă încrâncenez să încerc. Ceea ce ar trebui să văd eu, dincolo de fâşia umedă de nisip, nu poate fi decât un monstru marin.

„Un... Kineg”, inventez, imaginându-l ca pe o sirenă calliyană.

Privesc atent şi concentrat oceanul fără orizont. Aştept calm. Ştiu că nimic nu se realizează dintr-o dată. Observ că pânza de apă are o sclipire aparte, ca şi cum lumina ar veni din alt unghi. Presupun că în curând va „ploua”. Fără să vreau, gândul îmi zboară la spectacolul magnific de care voi avea parte. Îl şi văd deja.

„Imaginez...”, constat. „Îmi imaginez... *ploaia!*” Nu mă mai miră de ce „Kinegul” meu monstruos şi vorace, dulce şi ameninţător, cu armoniile chemării acordate atmosferei dense a momentului, nu se iveşte niciunde. El, pur şi simplu, *nu există în mintea mea.* Adevărul meu nu pare să corespundă cu cel al lui Halm Stacripp. Fac o asociaţie: ştim că fenomenele produse în momentul opririi planetei au creat proiecţii reale ale inconştientului fiecăruia.

„Poate că în copilărie a visat să devină vânător. De ce n-ar fi ieşit la suprafaţă şi vechile refulări în noile lumi personale?”

Gândul mă sperie, făcând asociaţia cu banca în stilul pur calliyan al primului mileniu KSEN, cea din Grădina Zoologică, singura pe care nu s-a aşezat niciodată.

„Acum a văzut-o ca pe un morman de oase. Dar dacă, în mintea lui, era tot aşa şi atunci când se plimba pe aleile grădinii? Asta ar explica motivul pentru care a ocolit-o constant.”

Din păcate, nu pot decât să presupun. Ei însuşi a afirmat că aparţine altei lumi. Mă mir că, totuşi, se supune legilor acesteia, cel puţin celor fizice: teritoriul lui individual s-a

format la fel ca al nostru în momentul stagnării. Nu pot şti, din păcate, dacă a devenit vizibil pentru toţi în urma fenomenului produs. Eu „aveam darul” – este expresia lui – de a-l vedea şi înainte de oprirea planetei din rotaţia în jurul propriului ax.

Nu am nici cea mai vagă idee despre pericolele cosmice, deși mă pasionează astronomia. Ar fi mai corect să vorbesc la trecut. În noile lumi personale, o parte din memorie s-a inhibat ori a intrat într-o... „stază”. Dacă ar fi să dăm crezare Analizorilor KSEN, s-ar părea că şi această parte a creierului nostru este capabilă să resimtă frica.

A devenit deja o obsesie să mă întreb cât va mai sta nemişcată planeta noastră. Nostalgia din vremurile acelea năvăleşte în toată fiinţa şi nici o parte din mine nu i se opune.

„Înainte, uram de moarte zilele ploioase”, îmi amintesc. „Le uram la fel de mult pe cât de mult mă fascinează acum spectacolul acestor *ploi.*”

„Te tentează, nu-i aşa?”, răsună, insinuant, vocea feminină pe care o auzisem în lumea lui Halm Stacripp. Are un timbru inconfundabil. Nu pot să mă înşel. E EA!

Cu toate că nici de data aceasta nu-mi pot explica fenomenul, îmi dau seama cu stupoare că „teritoriul individual” al femeii se află undeva, în emisfera dreaptă a creierului meu. Nu mi-e greu să-l localizez pentru că-i simt în continuare tremurul: se află în lobul frontal, la extremitatea arcadei, foarte aproape de tâmplă. Pulsul ei sacadat şi mărunt, ca ronţăitul de şoareci, mă face să-mi imaginez că-i este frică.

„E foarte probabil ca şi în materia cenuşie să existe pericole”, gândesc fără să pot ghici unde anume.

Numai ea poate să ştie. Aş întreba-o, însă mai am îndoieli: „Dar dacă tocmai eu sunt acest pericol?”

Mai întâi trebuie să înţeleg ce anume înseamnă acest cuvânt pentru ea. Presupun că este acela cu care ne-am obişnuit fiecare de când planeta şi-a încetat rotaţia, totuşi

mă îndoiesc după ce am trăit experienţa vânătorii de ibuve în lumea lui Halm Stacripp. Mi se pare mai degrabă că pentru femeia din mintea mea el constituie o frică aparte, *o frică de tentaţie,* dacă iau în seamă insinuarea ei de mai înainte.

Am un sentiment foarte ciudat, raţionând în felul acesta. O emoţie. Mi-e atât de greu să localizez, încât abia după o lungă căutare lăuntrică ajung s-o zăresc ascunsă în umbra deasă a instinctelor, un loc strâmt şi dosnic unde razele soarelui arzător de afară nu au nici de ce, nici cum să ajungă. Sunt sigur că acolo noaptea este stăpânită încă din negura timpurilor. „Noaptea...”, ceva de care nici măcar nu-mi mai aduc aminte...

Femeia aceasta mă derutează şi mă intrigă, pentru că ajung aproape fără efort să-i percep conturul, apoi să-i desluşesc formele. Îmi par atât de cunoscute, încât am impresia că au existat, alipite de emoţie, dintotdeauna. Sunt forme şi contururi care nu alcătuiesc o imagine detaliată însă, ciudat, se asociază cu parfumul discret, ademenitor, atât de cunoscut, pare-se, dintotdeauna.

Asta să fi înţeles Halm Stacripp prin *a vedea?*

— De ce mi-ai spus *„violator”?* o întreb, evitând un răspuns la întrebarea ei.

„Pentru că ai pătruns în lumea mea personală!”, răbufneşte.

Ecoul produs de reverberaţia gândului ei îmi face timpanele să tremure.

Nu mai înţeleg nimic din principiul teritoriilor individuale.

— Lumea ta şi cea a lui Halm Stacripp sunt una şi aceeaşi? întreb derulat.

„Eşti obosit” se domoleşte. *„Cum să fie? Pe a mea o simţi...”*

Tonul vocii, aşa cum i-l percep eu, lasă urme de tulburare, urme moi, feline.

— În emisfera dreaptă, consimt,

„Exact. Acolo ai pătruns, impulsiv, ca un agresor! Ai

pătruns în MINE. N-are importanţă dacă numai cu gândul.”

Rămân năuc şi cu un gol înlăuntrul fiinţei, cu o parte amputată, imaterială, care nu poate fi decât raţiunea.

„Nici măcar nu m-ai întrebat dacă vreau”, continuă la fel de resemnată ca prima oară, atunci când adăugase: *„Dar, de ce? Chiar trebuia? De ce...?”*

Am senzaţia că mă aflu în întuneric, fără să ştiu încotro s-o iau.

„Mi-am dat seama după aceea că o făcuseşi involuntar” se explică.

— Nu ştiu cum s-a produs fenomenul, precizez, deşi, de fapt, mă scuz.

„Furia ta a fost atât de violentă încât, pană la urmă, a străbătut şi propria-mi fiinţă. Deşi am încercat, n-am reuşit să o stăpânesc, aşa cum nici tu n-ai putut. Creierul îţi tremura groaznic. Parcă era gelatină de oase. Devenise elastic şi cleios. Nu m-am putut desprinde de substanţa lui. Formase chingi elastice, sute de chingi care mi se lipiseră de piele, pe tot corpul, şi mă trăgeau înapoi. A fost dezgustător!”

Eu îmi aduceam aminte doar de impresia ciudată că în acele momente simţisem sfârcuri în urechi şi sâni fermi pe frunte. Am fost convins că aiurez.

— Nu te-am reţinut cu bună ştiinţă, mărturisesc. Am impresia că exişti în mintea mea dintotdeauna, că te asociez unui parfum anume, că stai lipită de o senzaţie, dar de fapt, nici măcar nu ştiu cine eşti...

Urmează o linişte prelungă. Pesemne, femeia cugetă.

„Mă numesc Freya Lalond...” îmi spune după o vreme.

O simt că ezită.

— Ai un prenume calliyan, remarc.

*„Tocmai. Am un prenume dispărut o dată cu primul mileniu KSEN. La fel şi parfumul mirosul pielii mele, e aidoma cu **floarea nopţii** din acele vremuri.”*

— O floare carnivoră, dacă îmi amintesc bine.

„Mmmh... da” mă aprobă, ca un oftat. *„Nimănui nu-i*

plac. Toate sunt vechi.”

— Mie îmi plac, o contrazic.

Râde. O face cu poftă. Îi simt tremurul în tâmplă.

„Florile nopţii se chemau ***iybuwe****”, spune senin. „Este singurul cuvânt frumos rămas din limba veche. De aceea îmi place ca cei apropiaţi să-mi spună Iybuwa.”*

Glasul ei are o inocenţă care mă tulbură. Neliniştea o resimt mai apoi. Provine din identitatea acestui nume cu cel al animalelor de pradă din lumea personală a lui Halm Stacripp. În heraldică, numele originar nu se păstrase decât scris, iar el nu-l pronunţa corect, ci adaptat chemării de bufniţă al limbii lui. Nu aveam deci cum să fac vreo legătură atunci, când el îmi vorbea despre primejdia „carnivoră” de după tufişurile imaginare. Acum, întregul film al şederii mele acolo se derulează cu încetinitorul şi îmi amintesc precis că avertismentul lui se referea la o singură ibuvă – gigantică, spunea el – care mă pândea.

Înţeleg şi detaliul pe care-l omisese, despre care nu m-a avertizat: el citea în cele mai ascunse cotloane ale minţii şi pe acestea le „vedea” pericole.

Din păcate, nu am de unde să ştiu dacă primejdia din lumea lui a fost reală sau... imaginată. Dacă există şi în celelalte lumi.

— Iy-bu-wa..., silabisesc absent.

„Nu te mai gândi la Halm Stacripp. A ieşit din mintea ta”, spune şoptit Freya Lalond.

Ba nu! Nu sunt şoapte. Glasul ei se pierde. Parcă s-ar îndepărta. Aud tot mai greu ce spune:

*„**Priveşte afară...** se înserează... Mă vei întâlni curând... Grădina o voi străbate în câteva clipe... Viiin!”*

Tresar. Mă uit împrejur şi realizez că mă aflu din nou în camera mea, ghemuit pe fotoliu, în aceeaşi poziţie ca în momentul opririi planetei din rotaţie, cu mâna întinsă înspre senzorii de vizionare. Îmi aduc aminte că voisem să acced ultimele informaţii despre imenşii „nori” cu spectru organic descoperiţi în spirala exterioară a galaxiei vecine, *Proxima M16*. Analizorii KSEN formulaseră ipoteza că ar

putea fi gigantice formaţiuni vii care se hrănesc cu energia aştrilor, iar sistemul nostru se deplasa tocmai în direcţia lor. Mă captivau asemenea subiecte. Din păcate, sensul lor ascuns îl înţelegi abia apoi.

Îmi mut privirile de pe ecranul întunecos şi văd braţul stâng suspendat, întins înspre captatorii de recepţie. Îl asemăn cu cel al lui Halm Stacripp, când pipăia lucruri în aer. Nu apucasem să activez senzorii. Înseamnă că stagnarea planetei se produsese înainte de a-mi limita biocodul.

Mă rod îndoieli, ca un furnicar, în toată fiinţa şi rămân nehotărât, o secundă, mai multe, nu ştiu.

Îndemnul auzit mai devreme în minte este mai puternic decât orice gând. Sar din fotoliu şi fug la fereastră. Privirile mi se îndreaptă singure către alee. Peisajul îmi pare schimbat, însă nu-mi dau seama în ce fel. Îmi dă senzaţia de nou, de proaspăt. Gazonul e tuns, boscheţii sunt ajustaţi, pavajul aleii îmi pare mai curat ca niciodată – după nuanţa închisă a pietrelor cred că a fost udat de curând – şi nu mai zăresc nici urmă de buruiană între pavaje. Totuşi, lipseşte ceva. Un lucru esenţial, care-mi scapă în această perfectă încremenire.

Privirile mele caută o formă care ar trebui să se afle în mişcare. Să fugă. Să fie agilă. A spus că va străbate grădina în câteva clipe.

Nu zăresc nimic asemănător. Aleea, deşi proaspătă, parcă pregătită pentru un eveniment, e pustie. Nu trece nici o femeie, nu trece nimeni. Nu trece nici Halm Stacripp, deşi e vremea amurgului. Ar trebui să-l văd acolo, aşezat, contemplând astrul care coboară sub orizont.

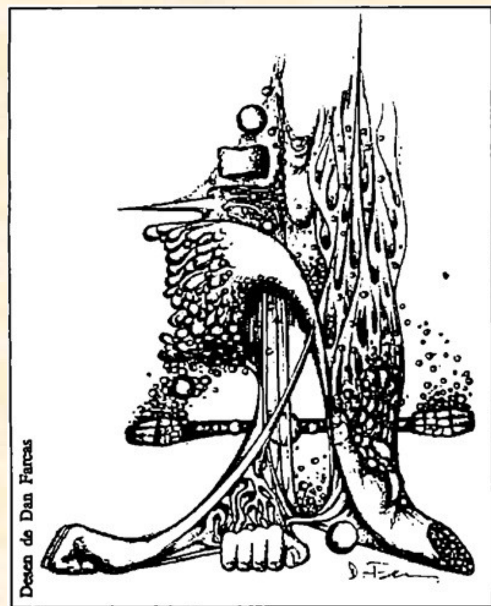
Simt regrete, mărunte şi repezi, ca ronţăielile de şoareci înfometaţi.

— Nu le voi da timp să se sature! exclam ranchiunos. Sunt şoarecii sufletului. E de ajuns să simţi altceva şi dispar.

Ecoul vocii mi se curmă brusc când aud trei bătăi în uşă,

la intervale egale, ca un orologiu calliyan.

Prin spaţiul îngust de sub canate se strecoară parfumul de „floarea nopţii”, suav, discret, ademenitor. În atmosfera camerei îmi pare şi mai delicat. Nu mă mai gândesc la pericole – planeta şi-a reluat rotaţia, iar lumile au dispărut odată cu fenomenul care le-a generat – totuşi e greu să te reintegrezi într-un ambient din care ai lipsit atâta vreme. Tot mai fabulezi. Bunăoară pragul, pe unde pătrunde mireasma florii deschise la ceas de noapte, ar putea fi tocmai o barieră după care pândeşte...

Oricum, tentaţia e irezistibilă.

Tresar. În ultima clipă, înainte de a-mi întoarce privirile de la fereastră, observ că ceea ce lipsea din peisajul Grădinii Zoologice era tocmai banca din fontă, cu pata stacojie în formă de iybuwă, cea originală, în stilul calliyan al primului mileniu KSEN.

Ajung la uşă dintr-un salt. Spaţiul e mic şi degajat, pot iniţia biocodul instantaneu.

Canatele suspendate nu produc nici cel mai mic zgomot. Glisează încet. Încet... Groaznic de încet.